

Arrest

nr. 179 773 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en E. MASSIN van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Korga in het district Khadir in de provincie Daykundi. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan. Uw vader was één van de ouderlingen van het dorp Korga. In 2005 leerde u uw vrouw H.(...) kennen toen u haar familie ging helpen op de velden. U sprak met haar af om elkaar 's avonds te ontmoeten. U nam haar mee naar uw huis waar zij de nacht doorbracht. De volgende morgen ging uw vader tot bij de vader van H.(...), E.(...) H.(...), om de hand van zijn dochter te vragen. E.(...) H.(...) wilde echter niet praten met uw vader. Uw vader sprak daarop met de andere ouderlingen uit het dorp en zond een aantal van hen naar E.(...) H.(...) om over het huwelijk te praten. E.(...) H.(...) ging uiteindelijk akkoord

met een bruidsschat van 180.000 AFN. U kocht voor 100.000 AFN aan huisraad en u moest uw schoonvader E.(...) H.(...) nog 80.000 AFN cash betalen. Omdat u dit geld niet had, besloten u en uw vader het land dat jullie bezitten in bruikleen te geven aan uw schoonvader. Na een jaar had u 80.000 AFN bijeen gespaard en betaalde u uw schoonvader. Hij weigerde echter de documenten betreffende de bruikleen terug te geven. Zes jaar lang leefden u en uw vader in ruzie met uw schoonvader en onderhielden jullie geen contacten met elkaar. Toen uw schoonvader in 2012 of 2013 begon te werken op het provinciehuis, heeft hij uw vader laten oproepen. Uw vader werd een aantal dagen vastgehouden en werd gedwongen om opnieuw 80.000 AFN neer te tellen. Omdat uw vader uw schoonvader E.(...) H.(...) toen publiekelijk beschimpt heeft, was uw schoonvader uit op wraak.

De zoon van de broer van uw vader, uw neef J.(...) M.(...), werkte als soldaat voor het provinciehuis, waar ook uw schoonvader werkzaam was als hoofd van het departement anti-criminaliteit. In 2014 had uw vader ruzie met uw neef over de eigendomsrechten van gronden en de watervoorziening van die gronden. Uw vader werd door uw neef ineen geslagen en vluchtte daarop naar het dorp Sang Chilak. Enkele dagen hierna kwamen uw neef en uw schoonvader met enkele soldaten bij u thuis. Ze wilden informatie over de verblijfplaats van uw vader. Ze namen u mee en hielden u gedurende één week vast. Twintig dagen of een maand na uw vrijlating kwamen uw schoonvader en neef opnieuw met enkele soldaten naar uw huis. Deze keer namen ze uw vrouw en kinderen mee. U trachtte dit te voorkomen en werd door uw schoonvader in uw schouder geschoten, waarna u flauwviel. Uw moeder bracht u daarop naar uw tante in het dorp See Dara. Na ongeveer een maand, kwamen soldaten u zoeken in het huis van uw tante. Uw tante had u verstopt in de tandoor, zodat u niet gevonden werd. Hierna keerde u terug naar uw huis in het dorp Korga.

Toen u thuis aankwam, waren uw kinderen aanwezig. Uw moeder en tante waren uw kinderen gaan ophalen bij uw schoonvader tijdens uw verblijf bij uw tante. Uw moeder deelde u mee dat uw schoonvader een officiële scheiding had geregeld. Ongeveer twee maanden later kwam uw vader thuis en werd besloten om naar jullie huis in Herat te vluchten. Twee dagen voor jullie vertrek kwam de grootmoeder van uw vrouw H.(...) langs. Ze deelde u mee dat uw vrouw u en de kinderen wilde zien. De volgende dag ging u naar de velden en riep u haar bij zich. U vertelde haar dat u die avond naar Herat zou gaan en dat u haar zou komen oppikken. Na deze ontmoeting ging u naar de winkel van uw vriend K.(...) die u en uw familie naar Herat zou brengen. Op de terugweg naar huis zag u van op een afstand dat er soldaten aan de deur van uw huis waren. Uw moeder trachtte hen de toegang te ontzeggen maar werd gedwongen grote hoeveelheden opium te slikken. Uw zus Z.(...) werd van het dak naar beneden gegooid en kwam zo om het leven. U bent flauwge gevallen. Toen u later weer bijkwam, vertelde uw vriend u dat uw vader, moeder en zus gedood waren. U ging kijken naar het huis en zag dat er grote vernielingen waren aangericht en vond de lijken van uw vader, moeder en zus Z.(...). Uw kinderen en zus K.(...) waren gevlucht naar het huis van uw tante in See Dara. Ook u vluchtte naar uw tante. Enkele dagen later ging u om hulp vragen bij een mensenrechtenorganisatie. Zij zeiden echter dat ze niets voor u konden doen. Met uw zus K.(...) en uw twee kinderen ging u bij uw zus F.(...) in het dorp Kisab in het district Kiti wonen. U verbleef daar nog drie maanden tot soldaten op een dag langskwamen en het huis doorzochten naar u. De volgende dag bent u naar Iran vertrokken.

U heeft Afghanistan verlaten in februari of maart 2015. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar België, waar u op 27 juli 2015 aankwam en een dag later asiel vroeg.

In februari 2016 werd de man van uw zus F.(...) onder vuur genomen toen hij met uw dochter op weg was naar school. Hij raakte gewond en vluchtte later naar Iran. Uw kinderen wonen op dit moment bij uw zus F.(...) in het dorp Kisab in het district Kiti.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara en een (Belgische) medische vaststelling in verband met een letsel op de rug.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw schoonvader of door zijn handlangers.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw huwelijk erg onwaarschijnlijk zijn. Zo verklaart u dat u 's middags op de velden van de familie van uw vrouw H.(...) voor het eerst met uw vrouw sprak en de afspraak maakte om elkaar 's avonds te ontmoeten. U zou haar hebben meegenomen naar uw huis waar zij de nacht zou hebben doorgebracht (CGVS 1, p. 6). In het tweede gehoor verklaart u dat u haar ten huwelijk vroeg na het werk op de velden en dat ze één, twee of drie dagen daarna wegliep van huis (CGVS 2, p. 3). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u niet weet wat antwoorden. U weet niet of u zelf een fout hebt gemaakt, of dat het verkeerd genoteerd

werd tijdens uw eerste gehoor. U houdt vast aan uw bewering dat uw vrouw na twee of drie dagen van huis weg liep (CGVS 2, p. 3). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

Gevraagd of de gewoonte is in Afghanistan dat een ongetrouwde vrouw naar het huis van een ongetrouwde man gaat en er de nacht doorbrengt, antwoordt u dat het veel gebeurt in de regio Daykundi dat meisjes weglopen van huis met jongens waarmee ze pas later huwen (CGVS 1, p. 7). U verklaart dat de familie van de jongen de hand gaat vragen aan de ouders van het meisje en als die niet akkoord gaan, lopen de meisjes weg (CGVS 1, p. 7). Dit is echter niet hoe het, naar uw verklaringen, in uw geval gegaan is gezien uw familie noch de familie van uw vrouw werden geconsulteerd in verband met het huwelijksaanzoek. U houdt echter vol dat het veel gebeurt in uw regio dat meisjes weglopen van huis (CGVS 1, p. 7). U beweert zelfs dat het een traditie is in uw regio (CGVS 2, p. 3). U geeft aan dat het evenzeer gangbaar is dat een man een meisje of vrouw ten huwelijk vraagt zonder daarbij anderen te consulteren (CGVS 2, p. 3). U bevestigt later in het gehoor nogmaals dat het gangbaar is dat, in het geval dat twee mensen elkaar graag zien, het huwelijksaanzoek gebeurt zonder consultatie van derden (CGVS 2, p. 4). Gevraagd of dit een algemene praktijk betreft in Afghanistan, stelt u slechts dat het in uw dorp en regio zo is (CGVS 2, p. 4). Deze stelling strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat huwelijken in Afghanistan bijna altijd in familieverband genegotieerd worden en dat de families van bruid en bruidegom hierin een belangrijke rol spelen. Daarop gewezen, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie (CGVS 2, p. 4). U zegt enkel dat jongens en meisjes in het geheim met elkaar kunnen afspreken, maar dat ze niet in staat zijn hun vriendschap verder te zetten. De enige mogelijkheid is trouwen (CGVS 2, p. 4). U wordt er opnieuw op gewezen dat uw verklaringen in tegenstrijd zijn met de algemene waarden en normen van het huwelijk in Afghanistan. U geeft toe dat er inderdaad huwelijken zijn die geregeld worden tussen de families van de bruid en de bruidegom (CGVS 2, p. 4). U vertelt evenwel dat in het geval dat er verschillende dochters zijn in één familie, er een aantal zullen trouwen en anderen zullen weglopen (CGVS 2, p. 4). Dat antwoord biedt echter geen verklaring voor de onaannemelijkheid van uw beweringen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de trouwende partijen meestal geen zeggenschap hebben in de keuze van trouwpartners. Er zijn weliswaar gevallen waarin jongeren toch de beslissing van hun families naast zich neer leggen en een eigen partner kiezen, maar deze vormen een uitzondering op de regel. Dat u desondanks blijft volhouden dat het een normale zaak is in uw regio dat een ongetrouwd meisje wegloopt met een ongetrouwde jongen en de nacht bij hem doorbrengt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien spreekt u zichzelf tegen over de omvang van de gala of bruidsschat. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS had u het over een bruidsschat van 280.000 AFN (CGVS 1, p. 6). Tijdens het tweede gehoor beweert u echter dat de bruidsschat 180.000 AFN bedroeg (CGVS 2, p. 8). Met de strijdigheid tussen uw opeenvolgende beweringen geconfronteerd, beweert u dat u ook in uw eerste gehoor 180.000 AFN gezegd hebt (CGVS 2, p. 8).

Dat strookt niet met het gehoorverslag, waaruit anders blijkt. U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid dus niet uit. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw tegenstrijdige verklaringen over de bruidsschat zijn des te onaannemelijker gezien de bruidsschat en het leasen van de gronden voor een verdere escalatie in het conflict gezorgd heeft (CGVS 2, p. 9-10).

Verder kan u niet uitklaren waarom het conflict tussen uw vader en uw schoonvader, en het conflict tussen uw vader en uw neef, escaleerde in het begin van 2014. U verklaart dat uw schoonvader en uw neef bij de regering werkten en uw vader hadden gelabeld als terrorist (CGVS 2, p. 12). Dit verklaart echter niet waarom het conflict pas escaleerde in 2014. Gevraagd om welke redenen het conflict pas in 2014 escaleerde en bijvoorbeeld niet tien jaar geleden na het huwelijk tussen u en uw vrouw, antwoordt u dat uw schoonvader en uw neef toen nog geen goede positie hadden in de regering en het leger (CGVS 2, p. 12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonvader en uw neef die hoge posities wel al een aantal jaren bekleedden. Hierop reageert u dat u niet weet hoe het komt dat het conflict pas in 2014 escaleerde (CGVS 2, p. 12). Dat u de omstandigheden van deze escalatie niet kan schetsen is opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het weinig aannemelijk dat uw schoonvader u zou vrijlaten na het conflict tussen uw vader en uw neef, en dat ze u niet zouden hebben meegenomen toen ze uw huis binnenvielen twintig dagen later. U tracht dit te verklaren door te zeggen dat u werd neergeschoten en dat u gewond was (CGVS 1, p. 15). U voegt toe dat uw schoonvader u toch niet nodig had. Hij zou u voor dood achtergelaten hebben (CGVS 1, p. 15). Vervolgens verklaart u dat u ook in het huis van uw tante gezocht werd door de soldaten van uw schoonvader (CGVS 1, p. 16). Dat is echter niet aannemelijk in het licht van uw voorgaande verklaringen. Wanneer u daarop gewezen wordt, reageert u dat uw schoonvader u heeft neergeschoten met de bedoeling u te doden, en dat hij dacht dat u het niet overleefd had (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat ze u kwamen zoeken bij uw tante in het dorp See

Dara als ze dachten dat u dood was, antwoordt u vaagweg dat ze begrepen dat u nog leefde (CGVS 2, p. 10). U kan echter niet uitklaren hoe uw schoonvader te weten zou gekomen zijn dat u nog in leven was. U zegt alleen dat uw tante en de dokter in See Dara waren, en ook anderen. U geeft aan dat uw schoonvader en uw neef gehoord hadden dat u nog leven en daarom het huis kwamen doorzoeken (CGVS 2, p. 10). Dat u niet uitklaart hoe uw schoonvader wist dat u nog in leven was, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan. Bovendien zijn deze beweringen niet in lijn met uw eerdere verklaring dat uw schoonvader u niet nodig had (CGVS 1, p. 15). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling gezet.

Los daarvan zijn ook uw verklaringen over de huiszoeking bij uw tante niet aannemelijk. Het is weinig waarschijnlijk dat soldaten die specifiek naar u op zoek zijn in het huis van uw tante, u niet zouden vinden terwijl u zich simpelweg schuil houdt in de tandoor (CGVS 1, p. 9). Er kan immers van uit gegaan worden dat wanneer soldaten overgaan tot een huiszoeking om een bepaalde persoon te vinden, ze hier niet licht over gaan en elke hoek van het huis doorzoeken. Dat de soldaten hun huiszoeking na tien minuten zoeken zouden staken, zonder enige resultaten, is niet geloofwaardig (CGVS 1, p. 9). Met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd, antwoordt u dat u niet weet waarom ze niet in de tandoor keken. U geeft aan dat ze er misschien niet aan gedacht hadden (CGVS 2, p. 11). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

Verder legt u twijfelachtige en incoherente verklaringen af over de scheiding (CGVS 1, p. 16). Gevraagd om welke redenen uw schoonvader een scheiding zou regelen als hij dacht dat u dood was, antwoordt u ontwijkend dat uw moeder de kinderen ging ophalen bij uw schoonfamilie terwijl u in See Dara was en dat uw schoonvader aan uw moeder zei dat u dood was en dat de scheiding geregeld was (CGVS 2, p. 11). Wanneer de vraag herhaald wordt, stelt u dat uw schoonfamilie pas een scheiding aanvraagde nadat ze te weten kwamen dat u nog leefde (CGVS 2, p. 11). Nochtans geeft u net daarvoor aan dat uw schoonvader u dood verklaarde toen uw moeder de kinderen ging ophalen maar dat de scheiding wel reeds geregeld was (CGVS 2, p. 11). Bovendien verklaarde u in het eerste gehoor dat de scheiding geregeld werd nadat uw moeder uw kinderen had opgehaald bij uw schoonfamilie (CGVS 1, p. 16). Deze tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Weinig aannemelijk is tevens dat uw moeder en uw tante uw kinderen gingen ophalen bij uw schoonvader (CGVS 1, p. 15). U reageert dat uw moeder en tante vrouwen zijn (CGVS 1, p. 15). Ook zegt u dat uw schoonvader weet dat de kinderen u toebehoren (CGVS 1, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat uw schoonvader een gevaarlijke man is, die vier van zijn vijf vrouwen gedood zou hebben, en dat het een groot risico inhield voor uw moeder en uw tante om uw kinderen terug te eisen bij die man waarmee uw vader in conflict was, herhaalt u slechts dat hij weet dat het uw kinderen zijn en dat ze uw familie toebehoren (CGVS 1, p. 15). U voegt nog toe dat hij waarschijnlijk toch niet verantwoordelijk wilde zijn voor de kinderen (CGVS 1, p. 15). Deze antwoorden klaren niet uit waarom uw moeder het risico zou hebben genomen om tot bij uw schoonvader te gaan in die fase van het conflict. Dit element doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het conflict met uw schoonvader.

Voorts is het niet geloofwaardig dat u na de huiszoeking in het huis van uw tante in See Dara besloot om terug te keren naar uw huis in het dorp Korga (CGVS 1, p. 16). U verbleef daar nog ongeveer twee maanden en geeft aan dat er in die periode niets gebeurde (CGVS 1, p. 16). Gevraagd of het geen risico inhield om u in het dorp Korga te begeven gezien uw neef en schoonvader op zoek waren naar u, stelt u dat het riskant was maar dat u en uw familie niet wisten wat te doen (CGVS 1, p. 16). U geeft aan dat u niet veel buiten ging en soms naar het huis van de burens of naar de bergen ging (CGVS 2, p. 13). U voegt toe dat u zich verstopte omdat u gezocht werd (CGVS 2, p. 13). Gewezen op het feit dat het een risico inhoudt zich thuis te verbergen wanneer u gezocht wordt, stelt u dat in het geval u naar huis zou gaan uw neef het zou weten. U voegt toe dat uw neef een verre buur is en maar vier huizen bij u vandaan woont (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u verklaard heeft dat u naar uw eigen huis ging gedurende twee maanden (CGVS 1, p. 16), vertelt u dat het niet geweten was en dat u naar de bergen gingen of zich verstopte als uw neef kwam (CGVS 2, p. 13). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Dat zet de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals op losse schroeven. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat u zich twee maanden lang in uw eigen huis zou kunnen verborgen houden terwijl er actief naar u gezocht wordt.

U verklaart nog dat uw moeder na die twee maanden bedacht dat het beter was de regio te verlaten en naar Herat te trekken, waar uw vader een tweede huis heeft (CGVS 1, p. 16). Dat het zo lang duurt vooraleer u en uw familie eraan denken om de regio te verlaten en naar Herat te trekken is op zijn minst verwonderlijk te noemen. U zegt dat het niet eerder in jullie was opgekomen om naar het huis in Herat te trekken (CGVS 1, p. 16). Ook dat is echter geen aannemelijke opmerking.

Hierover kan tevens opgemerkt worden dat u in het eerste gehoor aanvankelijk verklaarde dat uw familie slechts één huis bezat (CGVS 1, p. 4). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of uw familie, naast uw huis in het dorp Korga, andere belangrijke bezittingen heeft (CGVS 1, p. 4). Hierop geeft u aan dat uw

familie over gronden beschikt (CGVS 1, p. 4). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of uw familie nog huizen bezit, stelt u van niet (CGVS 1, p. 4). U verklaart dat uw familie slechts één huis heeft en dat dit het huis is waarin u woonde (CGVS 1, p. 4). Dat u later in uw relaas opeens aangeeft dat uw vader een tweede huis heeft in de provincie Herat, mag verbazen. Dit element plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Gezien het incident waarbij uw familieleden het gevolg is van het ongeloofwaardig bevonden conflict tussen uw familie en uw schoonvader, kan ook aan uw verklaringen over dit incident geen geloof meer gehecht worden. Daarbij komt dat u ook twijfelachtige verklaringen aflegt over dit incident. Dat u het nalaat in het eerste interview aan te geven dat u denkt dat uw vrouw zou verklikt hebben aan haar vader dat u en uw familie van plan waren naar de provincie Herat te vertrekken, is opmerkelijk. In het tweede interview geeft u plots aan dat uw vrouw de enige persoon was die wist dat jullie naar Herat zouden vertrekken en dat u na de moord op uw familie bedacht dat zij u verklikt had (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet eerder vermeld had, antwoordt u botweg dat de vraag u niet gesteld werd (CGVS 2, p. 14). Er werd u echter in het eerste gewezen op uw medewerkingsplicht en uw verantwoordelijkheid uw relaas zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk kenbaar te maken (CGVS 1, p. 8). Dat u dergelijke informatie niet meegeeft omdat de vraag niet gesteld wordt, is dan ook geen afdoende verklaring en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over de dood van uw moeder zijn twijfelachtig. U verklaart dat ze stierf omdat ze gedwongen werd grote hoeveelheden opium door te slikken (CGVS 1, p. 17). Dat u direct hierna aangeeft dat de soldaten uw huis niet binnen gingen omdat ze werden tegengehouden door uw moeder, houdt dan ook geen steek (CGVS 1, p. 17). Dat een vrouw alleen in staat zou zijn om verschillende soldaten de toegang tot haar huis te ontfangen is weinig waarschijnlijk. Dat u bovendien vermeldt dat ze haar dwongen opium te slikken, ondergraaft de mogelijkheid dat uw moeder hen tegenhield.

U verklaart tevens dat u flauw gevallen bent omdat uw vriend u op uw achterhoofd geslagen heeft (CGVS 1, p. 10). U geeft aan dat u niet precies weet wat uw vriend met u gedaan heeft. U denkt dat hij u aangevallen heeft en dat u bent flauwgevallen (CGVS 1, p. 10). Uw vriend zou dit gedaan hebben omdat hij schrik had voor zijn eigen leven (CGVS 1, p. 17). U legt uit dat als u uw huis zou genaderd zijn, jullie beiden misschien vermoord konden worden (CGVS 1, p. 17). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, waar niet aan getwijfeld wordt. Wat betreft het Belgische medisch attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich baseerde op uw verklaringen voor het opstellen van het attest. Uit bovenstaande blijkt echter dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en een kaart van UNOCHA getiteld "Afghanistan 2016 HNO: Conflict Severity Index") blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. UNHCR heeft geen melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi is laag tot zeer laag is. De provincie wordt dan ook als relatief veilig beschouwd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de

zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", van *"het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*, van *"de bewijskracht en draagwijdte van een akte"*, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van *"het beginsel van tegensprekelijkheid"* en van de rechten van verdediging. Tevens meent verzoeker dat een appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw huwelijk erg onwaarschijnlijk zijn. Zo verklaart u dat u 's middags op de velden van de familie van uw vrouw H.(...) voor het eerst met uw vrouw sprak en de afspraak maakte om elkaar 's avonds te ontmoeten. U zou haar hebben meegenomen naar uw huis waar zij de nacht zou hebben doorgebracht (CGVS 1, p. 6). In het tweede gehoor verklaart u dat u haar ten huwelijk vroeg na het werk op de velden en dat ze één, twee of drie dagen daarna wegliep van huis (CGVS 2, p. 3). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u niet weet wat antwoorden. U weet niet of u zelf een fout hebt gemaakt, of dat het verkeerd genoteerd werd tijdens uw eerste gehoor. U houdt vast aan uw bewering dat uw vrouw na twee of drie dagen van huis weg liep (CGVS 2, p. 3). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

Gevraagd of de gewoonte is in Afghanistan dat een ongetrouwde vrouw naar het huis van een ongetrouwde man gaat en er de nacht doorbrengt, antwoordt u dat het veel gebeurt in de regio Daykundi dat meisjes weglopen van huis met jongens waarmee ze pas later huwen (CGVS 1, p. 7). U verklaart dat de familie van de jongen de hand gaat vragen aan de ouders van het meisje en als die niet akkoord gaan, lopen de meisjes weg (CGVS 1, p. 7). Dit is echter niet hoe het, naar uw verklaringen, in uw geval gegaan is gezien uw familie noch de familie van uw vrouw werden geconsulteerd in verband met het huwelijksaanzoek. U houdt echter vol dat het veel gebeurt in uw regio dat meisjes weglopen van huis (CGVS 1, p. 7). U beweert zelfs dat het een traditie is in uw regio (CGVS 2, p. 3). U geeft aan dat het evenzeer gangbaar is dat een man een meisje of vrouw ten huwelijk vraagt zonder daarbij anderen te consulteren (CGVS 2, p. 3). U bevestigt later in het gehoor nogmaals dat het gangbaar is dat, in het geval dat twee mensen elkaar graag zien, het huwelijksaanzoek gebeurt zonder consultatie van derden (CGVS 2, p. 4). Gevraagd of dit een algemene praktijk betreft in Afghanistan, stelt u slechts dat het in uw dorp en regio zo is (CGVS 2, p. 4). Deze stelling strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat huwelijken in Afghanistan bijna altijd in familieverband genegotieerd worden en dat de families van bruid en bruidegom hierin een belangrijke rol spelen. Daarop gewezen, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie (CGVS 2, p. 4). U zegt enkel dat jongens en meisjes in het geheim met elkaar kunnen afspreken, maar dat ze niet in staat zijn hun vriendschap verder te zetten. De enige mogelijkheid is trouwen (CGVS 2, p. 4). U wordt er opnieuw op gewezen dat uw verklaringen in tegenstrijd zijn met de algemene waarden en normen van het huwelijk in Afghanistan. U geeft toe dat er inderdaad huwelijken zijn die geregeld worden tussen de families van de bruid en de bruidegom (CGVS 2, p. 4). U vertelt evenwel dat in het geval dat er verschillende dochters zijn in één familie, er een aantal zullen trouwen en anderen zullen weglopen (CGVS 2, p. 4). Dat antwoord biedt echter geen verklaring voor de onaannemelijkheid van uw beweringen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de trouwende partijen meestal geen zeggenschap hebben in de keuze van trouwpartners. Er zijn weliswaar gevallen waarin jongeren toch de beslissing van hun families naast zich neer leggen en een eigen partner kiezen, maar deze vormen een uitzondering op de regel. Dat u desondanks blijft volhouden dat het een normale zaak is in uw regio dat een ongetrouwd meisje wegloopt met een ongetrouwde jongen en de nacht bij hem doorbrengt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien spreekt u zichzelf tegen over de omvang van de gala of bruidsschat. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS had u het over een bruidsschat van 280.000 AFN (CGVS 1, p. 6). Tijdens het tweede gehoor beweert u echter dat de bruidsschat 180.000 AFN bedroeg (CGVS 2, p. 8). Met de strijdigheid tussen uw opeenvolgende beweringen geconfronteerd, beweert u dat u ook in uw eerste gehoor 180.000 AFN gezegd hebt (CGVS 2, p. 8).

Dat strookt niet met het gehoorverslag, waaruit anders blijkt. U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid dus niet uit. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw tegenstrijdige verklaringen over de bruidsschat zijn des te onaannemelijker gezien de bruidsschat en het leasen van de gronden voor een verdere escalatie in het conflict gezorgd heeft (CGVS 2, p. 9-10)..

(...)

Voorts is het weinig aannemelijk dat uw schoonvader u zou vrijlaten na het conflict tussen uw vader en uw neef, en dat ze u niet zouden hebben meegenomen toen ze uw huis binnenvielen twintig dagen later. U tracht dit te verklaren door te zeggen dat u werd neergeschoten en dat u gewond was (CGVS 1, p. 15). U voegt toe dat uw schoonvader u toch niet nodig had. Hij zou u voor dood achtergelaten hebben (CGVS 1, p. 15). Vervolgens verklaart u dat u ook in het huis van uw tante gezocht werd door de soldaten van uw schoonvader (CGVS 1, p. 16). Dat is echter niet aannemelijk in het licht van uw voorgaande verklaringen. Wanneer u daarop gewezen wordt, reageert u dat uw schoonvader u heeft neergeschoten met de bedoeling u te doden, en dat hij dacht dat u het niet overleefd had (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat ze u kwamen zoeken bij uw tante in het dorp See Dara als ze dachten dat u dood was, antwoordt u vaagweg dat ze begrepen dat u nog leefde (CGVS 2, p. 10). U kan echter niet uitklaren hoe uw schoonvader te weten zou gekomen zijn dat u nog in leven was. U zegt alleen dat uw tante en de dokter in See Dara waren, en ook anderen. U geeft aan dat uw schoonvader en uw neef gehoord hadden dat u nog leven en daarom het huis kwamen doorzoeken (CGVS 2, p. 10). Dat u niet uitklaart hoe uw schoonvader wist dat u nog in leven was, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan. Bovendien zijn deze beweringen niet in lijn met uw eerdere verklaring dat uw schoonvader u niet nodig had (CGVS 1, p. 15). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling gezet.

Los daarvan zijn ook uw verklaringen over de huiszoeking bij uw tante niet aannemelijk. Het is weinig waarschijnlijk dat soldaten die specifiek naar u op zoek zijn in het huis van uw tante, u niet zouden vinden terwijl u zich simpelweg schuilt in de tandoor (CGVS 1, p. 9). Er kan immers van uit gegaan worden dat wanneer soldaten overgaan tot een huiszoeking om een bepaalde persoon te vinden, ze hier niet licht over gaan en elke hoek van het huis doorzoeken. Dat de soldaten hun huiszoeking na tien minuten zoeken zouden staken, zonder enige resultaten, is niet geloofwaardig (CGVS 1, p. 9). Met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd, antwoordt u dat u niet weet waarom ze niet in de tandoor keken. U geeft aan dat ze er misschien niet aan gedacht hadden (CGVS 2, p. 11). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

Verder legt u twijfelachtige en incoherente verklaringen af over de scheiding (CGVS 1, p. 16). Gevraagd om welke redenen uw schoonvader een scheiding zou regelen als hij dacht dat u dood was, antwoordt u ontwijkend dat uw moeder de kinderen ging ophalen bij uw schoonfamilie terwijl u in See Dara was en dat uw schoonvader aan uw moeder zei dat u dood was en dat de scheiding geregeld was (CGVS 2, p. 11). Wanneer de vraag herhaald wordt, stelt u dat uw schoonfamilie pas een scheiding aanvraagde nadat ze te weten kwamen dat u nog leefde (CGVS 2, p. 11). Nochtans geeft u net daarvoor aan dat uw schoonvader u dood verklaarde toen uw moeder de kinderen ging ophalen maar dat de scheiding wel reeds geregeld was (CGVS 2, p. 11). Bovendien verklaarde u in het eerste gehoor dat de scheiding geregeld werd nadat uw moeder uw kinderen had opgehaald bij uw schoonfamilie (CGVS 1, p. 16). Deze tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Weinig aannemelijk is tevens dat uw moeder en uw tante uw kinderen gingen ophalen bij uw schoonvader (CGVS 1, p. 15). U reageert dat uw moeder en tante vrouwen zijn (CGVS 1, p. 15). Ook zegt u dat uw schoonvader weet dat de kinderen u toebehoren (CGVS 1, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat uw schoonvader een gevaarlijke man is, die vier van zijn vijf vrouwen gedood zou hebben, en dat het een groot risico inhield voor uw moeder en uw tante om uw kinderen terug te eisen bij die man waarmee uw vader in conflict was, herhaalt u slechts dat hij weet dat het uw kinderen zijn en dat ze uw familie toebehoren (CGVS 1, p. 15). U voegt nog toe dat hij waarschijnlijk toch niet verantwoordelijk wilde zijn voor de kinderen (CGVS 1, p. 15). Deze antwoorden klaren niet uit waarom uw moeder het risico zou hebben genomen om tot bij uw schoonvader te gaan in die fase van het conflict. Dit element doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het conflict met uw schoonvader.

Voorts is het niet geloofwaardig dat u na de huiszoeking in het huis van uw tante in See Dara besloot om terug te keren naar uw huis in het dorp Korga (CGVS 1, p. 16). U verbleef daar nog ongeveer twee maanden en geeft aan dat er in die periode niets gebeurde (CGVS 1, p. 16). Gevraagd of het geen risico inhield om u in het dorp Korga te begeven gezien uw neef en schoonvader op zoek waren naar u, stelt u dat het riskant was maar dat u en uw familie niet wisten wat te doen (CGVS 1, p. 16). U geeft aan dat u niet veel buiten ging en soms naar het huis van de burens of naar de bergen ging (CGVS 2, p. 13). U voegt toe dat u zich verstopte omdat u gezocht werd (CGVS 2, p. 13). Gewezen op het feit dat het een risico inhoudt zich thuis te verbergen wanneer u gezocht wordt, stelt u dat in het geval u naar huis zou gaan uw neef het zou weten. U voegt toe dat uw neef een verre buur is en maar vier huizen bij u vandaan woont (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u verklaard heeft dat u naar uw eigen huis ging gedurende twee maanden (CGVS 1, p. 16), vertelt u dat het niet geweten was en dat u naar de bergen gingen of zich verstopte als uw neef kwam (CGVS 2, p. 13). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Dat zet de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals op losse schroeven. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat u zich twee maanden lang in uw eigen huis zou kunnen verborgen houden terwijl er actief naar u gezocht wordt.

U verklaart nog dat uw moeder na die twee maanden bedacht dat het beter was de regio te verlaten en naar Herat te trekken, waar uw vader een tweede huis heeft (CGVS 1, p. 16). Dat het zo lang duurt vooraleer u en uw familie eraan denken om de regio te verlaten en naar Herat te trekken is op zijn minst verwonderlijk te noemen. U zegt dat het niet eerder in jullie was opgekomen om naar het huis in Herat te trekken (CGVS 1, p. 16). Ook dat is echter geen aannemelijke opmerking.

Hierover kan tevens opgemerkt worden dat u in het eerste gehoor aanvankelijk verklaarde dat uw familie slechts één huis bezat (CGVS 1, p. 4). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of uw familie, naast uw huis in het dorp Korga, andere (...) bezittingen heeft (CGVS 1, p. 4). Hierop geeft u aan dat uw familie over gronden beschikt (CGVS 1, p. 4). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of uw familie nog huizen bezit, stelt u van niet (CGVS 1, p. 4). U verklaart dat uw familie slechts één huis heeft en dat dit

het huis is waarin u woonde (CGVS 1, p. 4). Dat u later in uw relaas opeens aangeeft dat uw vader een tweede huis heeft in de provincie Herat, mag verbazen. Dit element plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Gezien het incident waarbij uw familieleden het gevolg is van het ongeloofwaardig bevonden conflict tussen uw familie en uw schoonvader, kan ook aan uw verklaringen over dit incident geen geloof meer gehecht worden. Daarbij komt dat u ook twijfelachtige verklaringen aflegt over dit incident. Dat u het nalaat in het eerste interview aan te geven dat u denkt dat uw vrouw zou verklikt hebben aan haar vader dat u en uw familie van plan waren naar de provincie Herat te vertrekken, is opmerkelijk. In het tweede interview geeft u plots aan dat uw vrouw de enige persoon was die wist dat jullie naar Herat zouden vertrekken en dat u na de moord op uw familie bedacht dat zij u verklikt had (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet eerder vermeld had, antwoordt u botweg dat de vraag u niet gesteld werd (CGVS 2, p. 14). Er werd u echter in het eerste gewezen op uw medewerkingsplicht en uw verantwoordelijkheid uw relaas zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk kenbaar te maken (CGVS 1, p. 8). Dat u dergelijke informatie niet meegeeft omdat de vraag niet gesteld wordt, is dan ook geen afdoende verklaring en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over de dood van uw moeder zijn twijfelachtig. U verklaart dat ze stierf omdat ze gedwongen werd grote hoeveelheden opium door te slikken (CGVS 1, p. 17). Dat u direct hierna aangeeft dat de soldaten uw huis niet binnen gingen omdat ze werden tegengehouden door uw moeder, houdt dan ook geen steek (CGVS 1, p. 17). Dat een vrouw alleen in staat zou zijn om verschillende soldaten de toegang tot haar huis te ontzeggen is weinig waarschijnlijk. Dat u bovendien vermeldt dat ze haar dwongen opium te slikken, ondergraaft de mogelijkheid dat uw moeder hen tegenhield.

U verklaart tevens dat u flauw gevallen bent omdat uw vriend u op uw achterhoofd geslagen heeft (CGVS 1, p. 10). U geeft aan dat u niet precies weet wat uw vriend met u gedaan heeft. U denkt dat hij u aangevallen heeft en dat u bent flauwgevallen (CGVS 1, p. 10). Uw vriend zou dit gedaan hebben omdat hij schrik had voor zijn eigen leven (CGVS 1, p. 17). U legt uit dat als u uw huis zou genaderd zijn, jullie beiden misschien vermoord konden worden (CGVS 1, p. 17). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, waar niet aan getwijfeld wordt. Wat betreft het Belgische medisch attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich baseerde op uw verklaringen voor het opstellen van het attest. Uit bovenstaande blijkt echter dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. (...)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Zodoende doet hij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aangeeft dat het “beginsel van tegensprekelijkheid” en de rechten van verdediging werden geschonden omdat bepaalde stukken van het gehoorverslag onleesbaar werden gemaakt, stelt de Raad vast dat de gehoorverslagen in het administratief dossier goed leesbaar zijn.

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en verkreeg na zijn aanvraag de gehoorverslagen toegestuurd. Indien verzoeker bij ontvangstname van de gehoorverslagen vaststelde dat bepaalde delen van de gehoorverslagen onleesbaar zouden zijn geweest, had hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend kunnen inlichten, doch uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiertoe enig poging heeft gedaan. Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan niet in kennis werd gesteld, kon verzoeker in voorkomend geval geen leesbare versies worden overgemaakt.

Ook blijven de gehoorverslagen steeds beschikbaar ter consultatie op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker het dossier op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geconsulteerd. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de rechten van verdediging of "het beginsel van tegensprekelijkheid" werden geschonden.

De Raad volgt verzoeker niet in diens redenering dat hij zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor hetzelfde relaas deed omtrent het contact met zijn toekomstige echtgenote maar dat hij dit relaas – daartoe aangezet door de vragen die hem werden gesteld – telkens vanuit een ander standpunt vertelde. Tijdens zijn eerste verhoor verklaarde verzoeker dat hij op een dag naar de gronden van de familie van het meisje ging om te helpen met de oogst, daar met haar afsprak om elkaar 's avonds te zien en haar diezelfde dag nog meenam naar zijn huis (stuk 10, gehoorverslag, p. 6). Hem tijdens hetzelfde gehoor gevraagd of hij het meisje voordien al kende, antwoordde hij dat hij haar wel al eens gezien had, maar er pas voor het eerst mee praatte toen hij op de gronden van haar familie ging werken (*Ibid.*, p. 7). Nergens blijkt uit deze verklaringen dat aan de dag waarop verzoeker en het meisje voor het eerst met elkaar praatten een aantal dagen voorafgingen waarop ze samen in de velden hadden gewerkt maar nog geen contact hadden gelegd. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de versie van de feiten zoals ze door hem werden uiteengezet tijdens zijn eerste gehoor in essentie herhaalt, namelijk dat het meisje naar verzoekers huis is gevlucht op de dag dat ze met elkaar hebben gepraat, zij het dat verzoeker thans aangeeft dat zij elkaar reeds enkele dagen daarvoor hadden ontmoet. Deze verklaringen blijven strijdig met wat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde, met name dat hij het meisje ten huwelijk vroeg na het werk op de velden en dat ze twee à drie dagen daarna wegliep van huis (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). In het licht van voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet volhouden dat een verschillend standpunt van waaruit hij het relaas zou hebben gedaan de aangehaalde tegenstrijdigheden kan verklaren.

De Raad leidt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 16, Landeninformatie, nr. 1) af dat de overgrote meerderheid van de huwelijken in Afghanistan gearrangeerd zijn, in de zin dat zij in onderling akkoord gesloten worden door de respectievelijke families van de huwelijkspartners. Volgens diezelfde informatie varieert binnen dit kader van het gearrangeerde huwelijk de mate waarin de partners betrokken worden in het proces dat leidt tot het huwelijkscontract. De Raad leidt uit voormelde informatie evenwel niet af dat de minderheid van huwelijken die met volledige wederzijdse instemming van de huwelijkspartners worden voltrokken per definitie niet zouden beantwoorden aan het traditionele patroon van tussen families genegotieerde huwelijken. De zogenaamde 'love marriages' die volgens voormelde informatie bij uitzondering voorkomen in Afghanistan vinden plaats tussen geliefden wiens relatie niet de wederzijdse goedkeuring wegdraagt van hun respectievelijke families. Echter, verzoeker gaat volgens zijn verklaringen helemaal niet in tegen de huwelijksvoorkeur van zijn familie, in de mate dat hij op eigen houtje en zonder eerst zijn familie op de hoogte te hebben gebracht van zijn voornemen met H. te trouwen haar een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan. Dit is in het licht van het fundamenteel genegotieerde karakter van huwelijksbanden in Afghanistan niet aannemelijk. Dat verzoeker van mening is dat hij de omstandigheden waarin zijn ontmoeting met H. plaatsvond op een geloofwaardige manier heeft verteld, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin kunnen zijn verklaringen omtrent de vermeende tradities of gebruiken in zijn regio hier een ander licht op werpen. Waar verzoeker wijst op het feit dat de recentste bronnen waarop voormelde informatie is gesteund dateren van 2009, brengt hij zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de huwelijkspraktijken in Afghanistan onderhand dermate geëvolueerd zijn dat de informatie in het administratief dossier er geen accurate beschrijving meer van zou zijn, noch dat er op dit vlak grote verschillen zouden bestaan tussen de verschillende regio's van Afghanistan.

Waar verzoeker erop wijst meermaals te hebben verklaard dat zijn schoonvader ervan uitging dat verzoeker dood was nadat hij hem in de schouder had geschoten, biedt hij geen verklaring voor het feit dat verzoeker weer werd vrijgelaten nadat hij door zijn schoonvader werd gearresteerd volgend op het conflict tussen zijn vader en zijn neef.

In het door verzoeker bijgebrachte medische attest stelt de betrokken geneesheer vast dat verzoeker een litteken heeft van achttien bij vierenhalve centimeter groot op het bovenste gedeelte van zijn rug. Nog daargelaten de vaststelling dat de afmetingen van het letsel er niet op wijzen dat het werd toegebracht met een kogel, vormt dit medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin het daarin beschreven letsel werd opgelopen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt dat de arts zich heeft gebaseerd op verzoekers verklaringen om te stellen dat de vastgestelde letsels het gevolg zijn van een aanval door zijn schoonvader met een wapen. Gelet op de

ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat het medische attest een begin van bewijs zou zijn dat zijn schoonvader hem heeft beschoten.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad dat dat deze artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context en dan ook niet nuttig ingeroepen kunnen worden in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de Belgische autoriteiten en de asielzoeker.

Met betrekking tot het schietincident heeft verzoeker verklaard dat zijn schoonvader hem had neergeschoten met de bedoeling hem te doden, denkend dat hij dit niet zou hebben overleefd. Gevraagd hoe het komt dat zijn schoonvader en neef hem kwamen zoeken bij zijn tante in het dorp See Dara als ze dachten dat hij dood was, antwoordde verzoeker vaagweg dat ze begrepen hadden dat hij nog leefde. Verzoeker kon evenwel niet uitklaren hoe zijn schoonvader te weten zou zijn gekomen dat hij nog in leven was. Hij zei alleen dat zijn tante en de dokter in See Dara waren samen met nog anderen. Verzoeker gaf zonder meer aan dat zijn schoonvader en neef gehoord hadden dat hij nog in leven was en daarom het huis kwamen doorzoeken (stuk 10, gehoorverslag, p. 16 en stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). De verklaring dat verzoekers vrouw zijn schoonvader zou hebben verteld dat hij nog in leven was, net zoals zij haar vader ook op de hoogte zou hebben gebracht van verzoekers plan om naar Herat te gaan, is dan ook louter *post factum*. Waar verzoeker stelt dat zijn schoonvader wist dat hij nog leefde toen zijn moeder en zus de kinderen bij hem kwamen ophalen en dat pas daarna de echtscheiding werd geregeld, moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor heeft verklaard dat zijn schoonvader hem dood verklaarde toen zijn moeder de kinderen ging ophalen maar dat de scheiding wel reeds geregeld was (stuk 5, gehoorverslag, p. 11).

Verzoekers betoog dat hij twee maanden thuis ondergedoken leefde vooraleer naar het tweede huis van zijn vader in Herat te verhuizen omdat het leven in Herat extreem duur is waardoor deze verhuis pas in laatste instantie een optie was en omdat het lang heeft geduurd vooraleer verzoekers moeder hem kon contacteren om deze oplossing voor te stellen, is eveneens *post factum* en bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaring tijdens zijn eerste gehoor dat het niet eerder in hen was opgekomen om naar het huis in Herat te trekken (stuk 10, gehoorverslag, p. 16).

Waar verzoeker ter verklaring van het feit dat hij tijdens het eerste gehoor niet vermeldde dat hij denkt dat zijn vrouw haar vader heeft ingelicht over verzoekers vertrek naar Herat erop wijst dat hem tijdens het eerste gehoor hierover niets werd gevraagd, kan worden gewezen op volgende passage van de bestreden beslissing: *"(...) In het tweede interview geeft u plots aan dat uw vrouw de enige persoon was die wist dat jullie naar Herat zouden vertrekken en dat u na de moord op uw familie bedacht dat zij u verklikt had (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet eerder vermeld had, antwoordt u botweg dat de vraag u niet gesteld werd (CGVS 2, p. 14). Er werd u echter in het eerste gewezen op uw medewerkingsplicht en uw verantwoordelijkheid uw relaas zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk kenbaar te maken (CGVS 1, p. 8). Dat u dergelijke informatie niet meegeeft omdat de vraag niet gesteld wordt, is dan ook geen afdoende verklaring en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. (...)".*

Waar verzoeker thans stelt dat hij niet heeft verklaard dat zijn moeder de soldaten eigenhandig heeft verhinderd het huis binnen te komen, maar dat ze zich daar enkel tegen gekant heeft en dat de soldaten uiteindelijk een granaat gebruikten, stelt de Raad vast dat verzoeker als volgt antwoordde op de vraag om welke redenen de soldaten het huis niet binnengingen: *"Mijn moeder stond zo, ze hield hen tegen."* (zie gehoorverslag 1, p. 17). Verzoekers stelling dat de soldaten mogelijks de intentie niet hadden om binnen te komen, maar slechts aan de deur hadden gebeld zodat de deur open zou zijn om de granaat naar binnen te kunnen werpen, blijkt puur hypothetisch en bovendien niet aannemelijk in het licht van verzoekers verklaringen.

Onder verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 betoogt verzoeker dat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen rekening werd gehouden met het feit dat hij gelet op zijn profiel van teruggekeerde asielzoeker die zekere tijd in het Westen heeft verbleven en van 'man of fighting age' een bijzonder risico zal lopen in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds juli 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie

kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dat hij tot een risicogroep zou behoren omdat hij wegens zijn leeftijd 'vechtmateriaal' is geworden en gerekruteerd zal worden, wordt evenmin aanvaard om dezelfde reden.

Ter terechtzitting van 18 november 2016 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een attest voegt van de bevolkingsraad van de provincie Daykundi. Als reden voor het neerleggen van voormeld attest stelt verzoeker dat dit document zijn behoren tot de familie van Khoda Rahim bevestigt, alsook zijn afkomst uit de stad Khadir. Deze elementen worden *in casu* evenwel niet betwist en werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie van verzoekers asielrelaas en de daarop gesteunde vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat de ouderlingen van de stad Khadir in dit document bevestigen dat verzoekers ouders en broer in 2014 werden vermoord door zijn neven J. M. en A. M. en dat deze personen overal naar verzoeker en zijn familie op zoek zijn om hen te vermoorden. Nog daargelaten de vaststelling dat in dit attest geen sprake blijkt van verzoekers schoonvader E. H. maar wel van een tweede neef A. M., die door verzoeker nooit werd genoemd, moet worden opgemerkt dat het hier een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Daykundi, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation Update*" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. UNHCR heeft geen melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi is laag tot zeer laag is. De provincie wordt dan ook als relatief veilig beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt geen informatie die van aard is aan te tonen dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst. Verzoeker verwijst hierbij naar § 39 van het

2.7. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF